ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—"Αν εἶν' ἔτσι, κυρία, εἶπε ὁ ἀξιωματικὸς στὴν 'Ανναμπέλλα, δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται ν' ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν ὑπόσχεσή σας νὰ ἰσχυρᾶς κυρίας ντὲ Πιέν. Οἱ δυὸ αὐτοὶ κύριοι δὲν θὰ φύγουν ἀπ' τὸ σπίτι σας;

—"Οχι, σᾶς ἐγγυῶμαι γι' αὐτό....

—Ὑποχωρῶ τότε, κυρία, καὶ ὑποχωρῶ μ' εὐχαρίστησί μου, ἀφοῦ πρόκειται περὶ δύο γενναίων...

Ἡ 'Ανναμπέλλα ντὲ Πιὲν εὐχαρίστησε μὲ μιὰ ὑπόκλισι τὸ λοχαγὸ καὶ πῆγε πρὸς τὸ μέρος τῶν δυὸ τραυματιῶν, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦσαν νὰ σταθοῦν ὄρθοι.

Στὶς τελευταῖες λέξεις τοῦ λοχαγοῦ, οἱ δυὸ Παρνταγιὰν εἶχαν βάλει τὰ ξίφη τους στὴ θήκη. Ἡ 'Ανναμπέλλα ντὲ Πιὲν ἅπλωσε τὸ χέρι της πρὸς τὸν πατέρα Παρνταγιὰν καὶ τοῦ εἶπε μὲ τρόπο εὐγενικό:

—Ἱππότα, θὰ μοῦ κάμετε τὴ χάρι νὰ εὐαρεστηθῆτε ν' ἀναπαυθῆτε στὸ φτωχικό μου σπίτι;

Ὁ τυχοδιώκτης, συγκινημένος, σταρίχτηκε ἀπὸ χέρι ποὺ τοῦ προπεινόταν καὶ μπῆκε στὴν κατοικία τῆς προσπατιδός του.

Συγχρόνως ἡ Λουΐζα πρόσφερε μὲ δειλία τὸ χέρι της στὸν Ζὰν ντὲ Παρνταγιάν, ὁ ὁποῖος τὸ πῆρε τρέμοντας ἀπὸ χαρὰ καὶ προχώρησε μὲ περηφάνεια. Γεμᾶτος τραύματα ὅπως ἦταν, κατσιματωμένος, ἀρρενωπὸς καὶ ὡραῖος, ἔμοιαζε μὲ λιοντάρι ποὺ ὁδηγεῖ μετὰ τὴ νίκη τὴ λέαινά του ἔξω ἀπ' τὸ πεδίο τῆς μάχης.

'Αφοῦ μπῆκαν στὸ σπίτι, ἡ πόρτα κλείστηκε καὶ πάλι κι' ἀμπαρώθηκε.

—Λοχαγέ! διάταξε τότε ὁ 'Ερρῖκος ντὲ Μονμορανσὺ στὸν ἀξιωματικό. Εἴκοσι φρουροὶ νὰ φυλᾶν νύχτα καὶ μέρα μπρὸς σ' αὐτὴ τὴ θύρα.

—Σᾶς ἔχω προλάβει, κι' ἔδωσα ἐγὼ αὐτὴ τὴ διαταγή! ἀπεκρίθηκε ὁ λοχαγὸς μὲ ὕφος ὑπεροπτικό.

—Καλὰ λοιπόν... "Ας εὐδοκήσῃ ὁ Θεός, ἡ κυρία ντὲ Πιὲν ποὺ νοσταμεύεται τὸν τίτλο τῆς δουκίσσης ντὲ Μονμορανσύ, νὰ μὴ μᾶς ἀπατήσῃ.

Ὁ λοχαγὸς ἔδωσε μερικὲς ὁδηγίες γιὰ τὴν περισυλλογὴ τῶν νεκρῶν καὶ τῶν τραυματιῶν κι' ἐγκατέστησε μόνιμα μπροστὰ στὸ σπίτι ἕνα σῶμα ἀπὸ εἴκοσι ἄνδρες.

* * *

'Αλλὰ κατὰ ποιὰ περίεργη σύμπτωσι, ἡ 'Ανναμπέλλα ντὲ Πιὲν μὲ τὴ θυγατέρα της βρέθηκαν μέσα στὸ σπίτι αὐτὸ τῆς ὁδοῦ Μονμάρτρης;

Γνωρίζουμε, ὅτι ἡ 'Αλίκη ντὲ Λοὺξ τὶς εἶχε ἀφήσει ἐλεύθερες, καθὼς καὶ τὸ λόγο, γιὰ τὸν ὁποῖο προέβη σ' αὐτὴ τὴν πρᾶξι.

"Οταν ἡ 'Ανναμπέλλα καὶ ἡ Λουΐζα βρέθηκαν στὸ δρόμο, ἄρχισαν νὰ σκέφτωνται μὲ στενοχώρια ποῦ θἄβρισκαν στέγη καὶ τροφή. Νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ 'Αγίου Διονυσίου, ἦταν σὰν νἀπεφταν μόνες των στὰ χέρια τοῦ σιρετάρχου 'Ερρίκου Μονμορανσύ.

"Ησαν ἐλεύθερες. 'Αλλὰ τί θ' ἀπογίνωνταν, ποῦ θὰ πήγαιναν, πῶς θὰ χρησιμοποιοῦσαν τὴν ἐλευθερία τους;

Ἡ 'Ανναμπέλλα αἰσθανόταν πὼς εἶχε ἐξαντληθεῖ πειά, δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ ἐργαστῆ γιὰ νὰ συντηρήσῃ τὶς κόρες της.

Ἡ ἐλευθερίες της λοιπὸν ἦταν δῶρο ἄδωρο γι' αὐτή. Μονάχα ἕνα πρᾶγμα εἶχε κερδίσει ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀλλαγή: ὅτι ἔπαψε νὰ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ κακούργου Μονμορανσύ.

—Τί θὰ γίνουμε; εἶπε στὴν κόρη της, μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀνησυχία της.

—Μητέρα, ἀποκρίθηκε ἡ Λουΐζα, σὰν νἄχε μαντέψει τὴ μυστικὴ της σκέψι. "Ως τώρα ἐργαστήκατε ἐσεῖς. Τώρα εἶνε ἡ σειρά μου. Ἔχω χρέος νὰ δουλέψω κι' ἐγὼ γιὰ νὰ συντηρήσω τὴ μητέρα μου. Στὴν ἀνάγκη, μποροῦμε νὰ ἐξοικονομηθοῦμε καὶ μὲ τὸ πολύτιμο ἐκεῖνο διαμάντι, ποὺ τόσες φορὲς μοῦ δείξατε ὥς τώρα...

—Μιὰ καὶ μοῦ ἀνάφερες γιὰ τὸ διαμάντι αὐτό, πρέπει νὰ μ' ἀκούσῃς, ἀγαπητή μου. "Οταν σὲ εἶχαν ἀρπάξει, ἐγὼ ἔτρεχα, ἔκλαγα, χτυπάμουν σὰν τρελλή. Μοῦ φαινόταν πὼς μοῦ σπάραζαν τὴν καρδιά, πὼς μ' εἶχαν πληγώσει στὴν ψυχὴ καὶ πὼς σὲ λίγο θὰ πέθαινα. "Ξαφνα ἦρθε ἕνας ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὸ βλέμμα. Σὲ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του καί, δίνοντάς σε σὲ μένα, πρόφερε μερικὲς λέξεις κι' ἔπειτα ἔγινε ἄφαντος.

Ἡ 'Ανναμπέλλα σταμάτησε λίγο κι' ἐξακολούθησε:

—Γνωρίζεις πόσο πολὺ σέβομαι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Ἡ εὐγνωμοσύνη ποὺ τοῦ χρωστῶ, εἶνε ἴση μὲ τὴ φρίκη ποὺ αἰσθάνομαι κατὰ τοῦ ἀποτροπαίου Παρνταγιὰν ποὺ σ' ἄρπαξε. "Επειτ' ἀπ' ὅλα αὐτά, σὲ πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου κι' ἀναχώρησα γιὰ τὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ σκεφτῶ τίποτε ἄλλο. Στὸ δρόμο ὅμως συναντήθηκα μέσα στὸ δάσος μὲ τὸν ἴδιο ἱππότη. Ὁ γενναῖος καὶ μεγαλόψυχος αὐτὸς ἄνθρωπος ἀντελήφθη ὅτι μοῦ ἔλειταν ὅλα τὰ μέσα καὶ μοῦ κρέμασε στὸ στῆθος τ' ὡραῖο αὐτὸ διαμάντι μὲ μιὰ ταινία.. Ὁ ἱππότης ἐκεῖνος, Λουΐζα, ἦταν ὁ ἴδιος ποὺ σ' ἔφερε πίσω στὴν ἀγκαλιά μου...

—Μοῦ τὸ εἴπατε, μητέρα.

—Ποτὲ λοιπὸν δὲν ἀποφάσισα ν' ἀποχωριστῶ ἀπ' τὸ πολύτιμο αὐτὸ ἀντικείμενο, ποὺ μοῦ θυμίζει τὸν εὐεργέτη μου, τοῦ ὁποίου δὲν ξέρω οὔτε τὸ ὄνομα. "Ω, Λουΐζα, αὐτὸ τὸ διαμάντι πρέπει νὰ τὸ φυλᾶμε πάντα σὰν τὰ μάτια μας....

—Ναί, μητέρα, ἔχετε δίκηο...

—Ἔπειτα ποιὸς ξέρει μήπως δὲν σοῦ χρησιμεύσει ὡς μέσον γιὰ ν' ἀναγνωρίσῃς τὸν καλὸν ἐκεῖνον εὐεργέτη, ἂν ἐγὼ τύχαινε νὰ πεθάνω στὸ μεταξύ...

—Μητέρα! φώναξε ἡ Λουΐζα, ἀφίνοντας μιὰ σπαραχτικὴ κραυγή.

—Μὴν τρομάζεις, ἀγαπημένη μου. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ζήσω ἀρκετὰ ἀκόμα γιὰ νὰ σὲ δῶ εὐτυχισμένη. 'Αλλὰ πάλι ἂν σοῦ συνέβαινε τὸ ἀτύχημα νὰ στερηθῆς ἀπὸ νωρὶς τὴ μητέρα σου....

—Μητέρα, μητέρα! Πᾶψε νὰ μιλᾶς ἔτσι! Μοῦ κομματιάζεις τὴν καρδιά....

—"Εστω. Αὐτὸ τὸ διαμάντι τότε θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ ἢ νὰ βρῆς χρήματα, πουλώντας το, ἢ νὰ γνωρίσῃς τὸν χρυσὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπο, τὸν ἄγνωστο φίλο μας, ποὺ εἶμαι βέβαιη, ὅτι θἄρθῃ κάποτε πρὸς βοήθειά σου. Γι' αὐτὸ λοιπὸν πρέπει νὰ τὸ φυλάξουμε, κόρη μου... "Οσο γιὰ χρήματα, θὰ οἰκονομήσουμε, πουλώντας αὐτὴ τὴ χρυσῆ καρφίτσα. "Ας μὴ χάνουμε μάλιστα καιρό. "Ας πᾶμε σὲ κανένα χρυσοχοεῖο.

'Αφοῦ ἐξοικονόμησαν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο χρήματα, ἡ 'Ανναμπέλλα κι' ἡ κόρη της σκέφτηκαν νὰ νοικιάσουν ἕνα νέο σπίτι καὶ πραγματικὰ κατώρθωσαν νὰ βροῦν μιὰ μικρὴ κατοικία στὴν ὁδὸ Μονμάρτρης.

Τὴν ἴδια μέρα ποὺ ἐγκαταστάθηκαν στὸ σπίτι αὐτό, ἡ 'Ανναμπέλλα ἔπεσε ἄρρωστη στὸ κρεββάτι καὶ κατελήφθη ἀπὸ πυρετό, ὁ ὁποῖος συνοδευόταν ἀπὸ παραληρήματα.

"Ηταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ Λουΐζα ἔβλεπε τὴ μητέρα της νὰ βρίσκεται σὲ τέτοιον κίνδυνο. 'Εν τούτοις, ἡ νέα δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της καὶ μ' ὅλη τὴν ἀπειρία της κατώρθωσε νὰ περιοιηθῆ τὴ μητέρα της μὲ γενναιότητα καὶ ἀντοχή, ὥσπε ὁ κίνδυνος πέρασε καὶ ἡ 'Ανναμπέλλα σώθηκε.

('Ακολουθεῖ)

"Ηταν ὁ Βασιλεὺς Κάρολος, ποὺ ξαναγύριζε ἀπ' τὸ Μπλοᾶ στὸ Παρίσι...

τρα. Τίποτε δὲν ἔλειπε ἀπ' τὴ βίλλα αὐτή. Οὔτε τὸ δωμάτιο τοῦ μπάνιου, οὔτε ἡ αἴθουσα τοῦ μπιλλιάρδου, οὔτε τὰ κομψὰ σαλονάκια, οὔτε τὰ καλλωτιστήρια γιὰ τὴν μητέρα καὶ τὴν κόρη. "Ηταν μιὰ ἰδεώδης κατοικία, στὴν ὁποία ἡ κ. 'Αμαράντ-ἔλπιζε νὰ μείνῃ ἀνενόχλητη ὥς τὸ τέλος τῆς ἐπαναστατικῆς τρικυμίας. 'Ωστόσο, στὴν ἀπόμερη καὶ τόσο ἥσυχη ἐκείνη γωνία ἄρχισαν ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες νὰ συμβαίνουν πολὺ περίεργα πράγματα, ὅπως θὰ ἰδοῦμε στὸ προσεχὲς φύλλο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ Β' μέρος.